

Qui podria desoir la nostra veu,
la manera com s'acreix el nostre afany,
la cançó de primavera d'aquest any
que serà per a vosaltres si voleu

Escolteu sense recança el seu caient,
degusteu-ne les dolçors, l'estremiment,
i deixeu que voli lliurement
el vostre cor ardent.

Tenim un deix amorosit
que ens neix al pit
i tem l'oblit.

Per l'amor que fou secreta,
a poc pas del seu secret,
resta tota cosa feta
recordant el fet.

Per la nit que fou tan fina
arribà la seva fi.
la foscor també declina
amb la llum del matí.

Anem a peu fent via lliure,
donem per bo que som iguals,
vivim l'esclat que dóna el viure
tenim present que som mortals.

On neix aquesta llum tan clara,
aquest daurat estel
que creix i creix encara
de cap a cap del cel?
Un cant precís per ser feliç.

Volem les nostres veus benignes
enllà dels cinc sentits,
que els dies siguin dignes,
també les seves nits.